

ENTERRAMENT DE MN. RAMON BOIXADER SAUS

Sant Joan de Vilatorrada / 15-9-2014

2Tim 2,8-13 // Mt 25,1-13

Mn. Ramon Boixader Saus ens ha deixat, perquè ha estat cridat a la casa del Pare. I nosaltres, amb caritat cristiana, celebrem les seves exèquies encomanant-lo a l'amor misericordiós de Déu. La mort és la màxima pobresa. De fet, però, sempre som pobres. Sempre i en tot moment rebem el do de la vida de Déu i la seva gràcia i, també, rebem el servei dels altres. La providència amorosa de Déu ens acompanya tota la seva vida. Per això és tan propi de l'home donar gràcies a Déu i ser agraït a tots els qui li fan bé.

Avui, en el comiat del nostre germà, Mn. Ramon Boixader, en el nostre cor neix l'agraïment a Déu per tots els dons que li ha fet en la seva vida. Ell n'era ben conscient i vivia en la pau del qui se sap sempre en les mans del Pare. Però també ens pertoca a nosaltres donar gràcies a Déu per tots els dons que, per la seva persona i el seu ministeri, ens ha fet a tots nosaltres. De part nostra és un deure de reconeixement. En la darrera visita que vaig fer li quan era a l'hospitat, amb la greu malaltia que l'ha portat a la mort, vaig dir-li que tingués pau perquè era un bon sacerdot. Ell em va dir amb humilitat: «Sóc un mediocre sacerdot.» Jo li vaig respondre que el bon sacerdot és el que fa el que se li demana, donant-se del tot. No és pas qüestió de càrrecs o encomandes importants als ulls del món, sinó de servir amb tot el cor.

Hem escoltat en la primera pregunta com sant Pau escriu al seu deixeble Timoteu encoratjant-lo a mantenir-se fidel al sacerdoci rebut, tot expressant el que ell viu en la seva pròpia carn: *Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dóna en Jesucrist.* La vida del sacerdot té ple sentit quan es fa donació als altres. Tota vida pren sentit quan es dóna. El cristià sap que això és així amb gran certesa quan mira Jesucrist, mort i ressuscitat. La vida del sacerdot resta inserida en la donació de Crist. Jesús és el qui s'ha donat del tot fins a morir i morir en creu per amor al Pare i a tots els homes. La seva vida lliurada a la creu és causa de salvació per a tots els homes. També el sacerdot entra en aquesta dinàmica de vida lliurada per la salvació de tots. El nostre germà, Mn. Ramon Boixader, va viure el seu sacerdocí en donació als altres en tots els llocs en els quals amb obediència a l'Església era enviat. Tots vosaltres, germans, en sou testimonis.

De fet, ell ha mort lliurant-se als altres. Quan va deixar la responsabilitat de rector d'aquesta parròquia de Sant Joan de Vilatorrada, em va demanar de poder continuar vivint aquí i servint fins que les forces li ho permetessin. I així ho ha fet. Ni la manca de visió no el va fer tornar enrere en el servei sacerdotal als altres, com tampoc la feblesa de la malaltia, ja que fins al darrer moment va voler celebrar la missa. I és que ser sacerdot és molt més que un ofici o un treball; és, sobretot i per damunt de tot, una vocació a deixar-se configurar amb Crist Pastor que dóna la vida per les seves ovelles. Un sacerdot, mentre li resta un alè de vida, viu donant-se als altres, amb el ministeri o amb la mateixa vida oferta en la feblesa. El sacerdot sempre és sacerdot de Crist al servei dels altres.

Celebrem les exèquies per mossèn Ramon en el temple parroquial de Sant Joan de Vilatorrada. I no podem deixar de recordar que fou ell el qui, com a rector, va anar al davant de les obres de construcció d'aquest nou temple parroquial i instal·lacions pastorals. L'església d'una parròquia és molt més que el lloc de trobada dels cristians,

en ella s'expressa el que som nosaltres. El centre de la nostra reunió és Crist, el qui ens guia i salva, el qui és la llum i la vida. Per Jesús i en Jesús nosaltres ens convertim en pedres vives del seu temple espiritual que és l'Església. Per això la tasca del rector d'una parròquia no finalitza quan el temple ha estat construït, sinó que continua per tal que tots els batejats de Crist esdevinguin cada dia més construcció de Déu, cos de Crist, per la participació en els sacraments de la vida i per la caritat mútua. Però també el temple expressa amb la seva construcció la crida i l'acolliment a tots els homes invitats a la vida plena en Jesucrist. Jesús és la llum dels pobles. I la llum no s'amaga sota la taula, sinó que es posa ben amunt, com ens diu Jesús. Així el temple material ha de ser visible i expressar el que és l'Església; i, encara més, els cristians hem de ser sal de la terra i llum del món. Amb el nostre testimoniatge de vida i amb la nostra paraula de confessió de Crist, explícita, clara i valenta hem de ser els evangelitzadors que el nostre poble, la nostra societat necessita. Sense els testimoniatge dels cristians la tenebra i la tristesa es van apropiant del món.

En l'evangeli hem escoltat com Jesús compara el Regne del cel amb deu noies, cinc prudentes i cinc desassenyades. Unes, amb l'oli suficient per a quan arribés el nuvi a les noces, i les altres, amb poc oli. I el Senyor ens ha dit: *Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora*. Aquestes paraules ens conviden a viure sempre en l'actitud de vetlla. El cristià és el qui sap que el Senyor ha de tornar a la fi dels segles. I que contínuament ve a nosaltres. La mort és certa, però l'hora incerta. Ara bé, el qui creu en Jesús no pot viure la mort amb la por del qui no sap què hi ha després. La nostra fe ens fa dir amb tota certesa que la mort és l'arribada de l'espòs. Que en la mort hi ha el trobament definitiu amb Jesús, aquell en qui creiem, esperem i estimem. És clar, però, que per a entrar en la festa de les noces eternes cal tenir preparat l'oli i encesa la llàntia. És la fe en Crist acompanyada de les obres que brollen d'aquesta fe: l'amor a Déu i al proïsme.

Nosaltres avui preguem, amb caritat cristiana, pel nostre germà Mn. Ramon Boixader, perquè el Senyor el purifiqui de totes les taques del pecat que encara poguessin restar en el seu cor. Tots necessitem contínuament de la misericòrdia de Déu, perquè tots som pecadors. I preguem amb esperança perquè, confiant en Déu, tenim la certesa que el nostre germà, Mn. Boixader, quan ha arribat l'espòs, l'ha trobat amb la torxa de la fe i de l'esperança i amb l'oli de la caritat i el servei a tots els qui en la seva llarga vida ha ajudat i servit. Ell ha viscut en la fe i en l'amor a Crist. Per a ell són evidents les paraules de sant Pau que hem escoltat: *Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell*. Tot això, en aquests moments de dolor per la pèrdua del nostre germà, sacerdot de Crist, ens omple de joia i esperança.

Maria peregrina amb nosaltres en el nostre camí de la fe fins a la casa del Pare. Ella és la mare de tots els cristians i és Reina dels sacerdots. Avui l'Església fa memòria de Maria, Mare de Déu dels Dolors. A ella, amb paraules del sant pare Francesc, li diem: «Vós que estiguéreu plantada davant la creu amb una fe indestructible i rebéreu l'alegre consol de la resurrecció, aconsegiu-nos un nou ardor de ressuscitats per a dur a tothom l'Evangeli de la vida que venç la mort» (EG, 288). Que tot el que Mn. Ramon Boixader ha sembrat en la seva vida sacerdotal fructifiqui més i més amb santedat i missió en el cor de tots els qui ell ha servit en el ministeri sacerdotal. El moment de la mort d'un sacerdot és ocasió propícia per a demanar al Senyor que ens doni les vocacions sacerdotals que necessitem per al servei de les nostres parròquies i comunitats; ho encomanem a la intercessió de Maria, mentre li demanem que sigui, per al nostre germà que ens ha deixat, mare de misericòrdia i el porti davant de qui és

jutge d'amor i veritat i rebi el do d'entrar amb ell a la festa eterna i rebi la corona dels qui han estat servidors prudents i fidels. Amén.